

Szegedi Ítéltábla
Bf.III.407/2015/10.

A Szegedi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Szegeden, 2015. szeptember 22. napján tartott fellebbezési nyilvános ülés alapján meghozta a következő

V É G Z É S T :

Az emberölés büntette miatt **I.rendű vádlott** ellen indított büntetőügyben a **Kecskeméti Törvényszék** 2015. április 28. napján kihirdetett **8.B.446/2014/24.** számú ítéletét **helybenhagyja** azzal, hogy a Kecskeméti Törvényszék Gazdasági Hivatalánál található bűnjelek nyilvántartási száma helyesen: **Bny.I.324/2014.**

A vádlott által a 2015. április 28. napjától 2015. szeptember 22. napjáig előzetes fogvatartásban töltött időt a szabadságvesztésbe **beszámítja.**

Kötelezi a vádlottat a másodfokú eljárásban felmerült 9.260.- (Kilencezer-kettőszázhatvan) forint bűnügyi költség megfizetésére, külön felhívásra az állam javára.

Megállapítja, hogy a fennmaradó 15.240.- (Tizenötezer-kettőszáznegyven) Ft bűnügyi költséget az **állam viseli.**

A végzés ellen fellebbezésnek nincs helye.

I N D O K O L Á S :

A törvényszék a vádlott bűnösségét emberölés büntetében [Btk. 160. § (1) bekezdés, (2) bekezdés d) és k) pontjai] állapította meg. Ezért a vádlottat 15 év, börtönben végrehajtandó szabadságvesztésre és 10 év közügyektől eltiltásra ítélte. A szabadságvesztésbe beszámította az előzetes fogvatartásban töltött időt és kimondta, hogy a vádlott legkorábban a büntetés kétharmad részének letöltését követő napon bocsátható feltételes szabadságra. Rendelkezett a bűnjelekről és a bűnügyi költség túlnyomó részének viselésére a vádlottat kötelezte, míg a jelnyelvi tolmács közreműködésével felmerült bűnügyi költséget az államra terhelte.

A törvényszék ítélete ellen a vádlott és a védő jelentett be fellebbezést, téves minősítés miatt, a bűncselekménynek halált okozó testi sértés büntetékénti minősítése, másodlagosan a büntetés enyhítése érdekében.

A vádlott a másodfokú eljárás során - írásban - már az elsőfokú bíróság ítéletének hatályon kívül helyezésére is indítványt tett.

A Szegedi Fellebbviteli Főügyészség a Bf.606/2014/3-II. számú átiratában a kiemelt ügyek mikénti kezelésére vonatkozó perrendi hibát észrevételezett, valamint azt, hogy az ítélet indokolásában az egyik minősítő körülmény tévesen nyert rögzítést. Álláspontja szerint aránytalanul enyhe büntetést szabott ki az elsőfokú bíróság a középértékkel megegyező szabadságvesztés meghatározásakor de a vádlott terhére nem fellebbezett az ügyész, így a büntetés súlyosítására nincs lehetőség. Észrevételezte, hogy az ítélet rendelkező része nem tartalmazta a bűnjel nyilvántartási számát. Összességében az első fokú ítélet helybenhagyására tett indítványt.

A vádlottak a másodfokú eljárás során meghatalmazott védője a bejelentett védelmi fellebbezéseket alapvetően fenntartotta azzal a sorrenddel, hogy másodlagosan, csatlakozva védencéhez, a Be. 376. § (1) bekezdése szerinti hatályon kívül helyezésre és az elsőfokú bíróság új eljárásra utasítására tett indítványt, harmadsorban támadta a büntetés súlyosságát, és ebben a körben irányult enyhítésre a fellebbezése.

Az eltérő minősítést, illető hatályon kívül helyezést célzó fellebbezési kérelmét azzal indokolta, hogy az elsőfokú bíróság a megállapított tényekből helytelen ténybeli következtetés alapján jutott el iratellenes megállapításokon keresztül oda, hogy a sértett által elszenvedett belszeri sérüléseket védencének róta fel, és így bűnösségét megállapította az eshetőleges szándékkal elkövetett emberölés büntetében. Támadta az első fokú ítélet 7. oldal 4. bekezdésében foglaltakat is, mert álláspontja szerint a sértett mellkasának bántalmazása, és a máj folytonosság-megszakadása között nem volt összefüggés.

A vádlott csatlakozott a védő által módosított fellebbezéshez.

A másodfokú bíróság a fellebbezéseket alaptalanoknak ítélte, és mindenben osztotta a fellebbviteli főügyészség észrevételeit és az indítványát.

A másodfokú bíróság teljes körben felülbírálta az első fokú ítéletet, és ennek során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság valóban elmulasztotta a kiemelt jelentőségű ügyekre vonatkozó, a Be. XXVIII/A Fejezet szerinti eljárással kapcsolatos közlési-, illetve jegyzőkönyvben való rögzítési kötelezettségét de az eljárásának időszerűsége nem volt kifogásolható (BKv. 97.), ezért a másodfokú bíróság csupán jelezte ezt.

Eljárási szabálysértést vétett viszont azzal, hogy a bizonyítás anyagává tette a helyszínelő rendőrnek azt az előadását, amit a sértett által neki elmondottakról vallott a rendőr.

Irányadó abban az ítélkezési gyakorlat, hogy a nyomozó hatóság tagjának a terhelt vagy a sértett vagy az eljárás egyéb résztvevői által elmondottak utóbb, tanúvallomás formájában nem használhatók fel a bizonyítási eljárás során, mert az a vádlott esetében a vallomás-megtagadási jog, tanú esetében pedig az abszolút, vagy relatív mentességi jog megkerülését jelentené (BH. 1999.241., SZIT-H-BJ-2010-40. Bírósági határozat).

Megállapítható, hogy az elsőfokú bíróság ezt a bizonyítékot a törvény ellenére használta fel, ezért a másodfokú bíróság azt kirekesztette a bizonyítékok köréből a Be. 78. § (4) bekezdés 2. fordulata alapján.

Ezáltal azonban nem vált megalapozatlanná az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás, mert a sürgősségi orvosi beavatkozást végző mentőtiszt vallomása ugyanezen tényekre aggálytalanul és korlátozástól mentesen volt felhasználható bizonyítékként.

Az elsőfokú bíróság a mondottakkal együtt is törvényesen lefolytatott bizonyítás eredményeképpen túlnyomórészt megalapozott tényállást állapított meg, amely csupán a Be. 351 § (2) bekezdés b) pont 2. fordulata alapján szenved kismértékű megalapozatlanságban, miután az első fokú tényállás nem rögzítette, hogy milyen anyagból készült a sértett által használt, majd a tőle elvett járóbot, amellyel végül is testszerte bántalmazta, ütlegette a vádlott a sértettet.

Az iratok tartalma, különösen a helyszíni fényképfelvételek tanúsága szerint a sértett járóbotja *fából*

készült, a másodfokú bíróság a Be. 352. § (1) bekezdés a) pontja alapján tehát ezzel a kiegészítéssel kiküszöbölte a kismértékű megalapozatlanságot.

Egyben az első fokú ítélet 4. oldalának 2. bekezdése utolsó mondatát mellőzte a tényállásból, mert az a vád tárgyává nem tett bűncselekmény (lopás) megállapítására alkalmas.

A vádirat nem tartalmazott olyan megállapítást, hogy a vádlott az ölési cselekmény kifejtését követően elvette volna a sértett pénzét vagy azt is. Azt tartalmazta ugyanis, hogy a vádlott a saját pénzéhez jutott hozzá az ölési cselekmény kifejtését követően, majd a két borítékot visszavitte.

Olyat nem tartalmazott a vád tényállása, hogy a vádlott tudott volna arról, hogy a sértett pénzét is elvitte. Ezért ettől eltérő, terhelő tartalmú többlet-megállapítást tenni nem lehet, mert az a vádon történő túlterjeszkedést is jelentené, amely tilalmazott [Be.2.§ (4) bek.]. Ez azonban nem érintette az érdemi tényállás megalapozottságát.

A most már mindenben megalapozott tényállásból tehát a törvényszék helyesen következtetett a vádlott bűnösségére, és a bűncselekmény minősítése is törvényes azzal, hogy a fellebbviteli főügyészség által hivatkozottak szerint is, és hivatalból is észelve, az első fokú ítélet 9. oldal 4. bekezdésében írt minősítő körülmények egyike helyesen d) pont, nem pedig f) pont.

Nem tévedett az elsőfokú bíróság, amikor megállapította, hogy a vádlott eshetőleg szándékkal valósította meg az emberölés büntettét. A tizennégy külsérelmi nyommal járó sérülésből, ami kiegészült a fojtogatással, az orvosszakértők aggálytalan véleménye alapján is csak az állapítható meg, hogy ezek túlnyomó részét a sértett a vádlott ütlegetése folytán szenvedte el. Kis részben állapítható meg, illetve feltételezhető, hogy a kisebb sérüléseket indirekt módon, védekezése körében szenvedte el a sértett. Abban azonban aggálytalan volt az orvosszakértők véleménye, hogy a sértett halálát közvetlenül a máj szakadásából eredő hasúri vérzés okozta, amely kétségtől elhárítható lett volna az időben érkező szakszerű orvosi beavatkozással.

Ennek azonban a bűncselekmény megvalósulása és mikénti minősülése szempontjából nincs jelentősége, miután irányadó abban az ítélkezési gyakorlat, hogy az a körülmény, mely szerint a halálos eredmény bekövetkezésében orvosi tévedés is közrehatott, a terhelt emberölés miatti felelősségén nem változtat, mert a halálhoz vezető okfolyamatot az ő magatartása indította el (BH 2010. 289. számú jogeset).

A vádlott és védője tehát eredménnyel nem támadhatta a tényállást, mert nem volt tapasztalható oly mértékű megalapozatlanság, ami szükségképpen hatályon kívül helyezéshez és új eljárásra utasításhoz vezethetett volna, és a kifejtettek miatt az eltérő minősítést célzó védelmi fellebbezések sem vezettek eredményre.

Utóbbiak a bizonyítékok elsőfokú mérlegelését is támadják, ami megalapozott tényállás esetén nem vezethet sikerre, mert a másodfokú bíróság ebben az esetben nem értékelheti az elsőfokú bíróságtól eltérően a bizonyítékokat.

Az alapul vehető tényekből tehát helyesen vonta le a tudatállapotra vonatkozó jogkövetkeztetést az elsőfokú bíróság, azzal az ítélőtábla mindenben egyetértett.

A bűnösségi körülmények kiegészítésre és helyesbítésre szorulnak.

További súlyosítóként értékelte az ítélőtábla, hogy a vádlott a bűncselekményt nő sérelmére követte el. Irányadó abban az ítélkezési gyakorlat, hogy a nő sérelmére elkövetés a személy elleni

bűncselekmények körében mindig súlyosító (BH 2003. 446., BH 1996. 511., BH 1992. 151., BH 1985. 458. számú jogesetek).

A vádlott vallomása alapján megállapítható, hogy bűnösségének elismerésére is kiterjedő beismerő vallomást tett, más kérdés, hogy miben érezte magát bűnösnek. A Kúria BKv. 56. számú véleménye értelmében a bűnösségre is kiterjedő beismerő vallomás mindig enyhítő még akkor is, ha részleges. Ezért a másodfokú bíróság további enyhítőként értékelte ezt.

A kiegészített, illetve helyesbített bűnösségi körülményekre figyelemmel is arányos a törvényszék által a középértékben kiszabott szabadságvesztés, az nem mondható eltúlzottan enyhének még a vádlott kedvezőtlen előéletére figyelemmel sem. A vádlott idős korát - ami a férfiak nyugdíjkorhatárával azonos - és testi fogyatékoságát - a beszédképesség megnehezülését és siketségét - is kellően, méltányosan értékelte a törvényszék a szabadságvesztés kiszabásakor és az eggyel enyhébb végrehajtási fokozat megállapításakor. Így a szabadságvesztés lényeges enyhítésére az ítélet tábla nem látott alapot. A közügyektől eltiltás mellékbüntetés is kellően igazodik a bűncselekmény tárgyi súlyához, jellegéhez és a vádlott személyében rejlő társadalomra veszélyességhez, annak enyhítése sem indokolt.

A vádlott előélete miatt megalapozottan állítható, hogy személye a társadalomra fokozottabban veszélyes, ezért is nem ítélte indokoltnak a büntetés és mellékbüntetés lényeges enyhítését a másodfokú bíróság.

A törvényszék az iratokban rögzítettek ellenére nem jelölte meg ítélete rendelkező részében a bűnjel nyilvántartási számát, ezért azt a másodfokú bíróság pótolta.

A további előzetes fogvatartásban töltött időt a Btk. 92. § (1) és (2) bekezdése alapján számította be a szabadságvesztésbe.

A vádlottat a Be. 381. § (1) bekezdése és a Be. 338. § (1) bekezdése alapján kötelezte a másodfokú eljárás során felmerült bűnügyi költség viselésére, ám a hallássérült és beszéd fogyatékos vádlott jelnyelvi tolmács útján történő kommunikációjával felmerült bűnügyi költséget a Be. 339. § (2) bekezdése alapján az állam viseli.

A kifejtettekből következően tehát a védelmi fellebbezések nem vezettek eredményre, ezért a másodfokú bíróság a törvényszék ítéletét a Be. 371. § (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

A végzés elleni fellebbezés lehetőségét a Be. 386. §-a zárja ki.

Szeged, 2015.szeptember 22.

Dr. Hegedűs István s.k.
a tanács elnöke

Dr. Katona Tibor s.k.
a tanács tagja, előadó

Dr. Nikula Valéria s.k.
a tanács tagja

A Szegedi Ítélet tábla Bf.III.407/2015/10. számú végzése és a Kecskeméti Törvényszék 8.B.446/2014/24. számú ítélete a jelen végzés folytán, a mai napon jogerős és végrehajtható.

Szeged, 2015. szeptember 22.

Dr. Hegedűs István s.k.
a tanács elnöke